

MÉREGTELENÍTŐ

2018.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Hetekig készülődtünk, hogy valóban méltó módon ünnepeljük meg Húsvét Ünnepeét. Ebben az ünnepben sűrűsödik össze minden, amit hiszünk, vagy hittünk, vagy hinnünk kellene. A hitünk, hogy az Emberfia 33 évi földi élet után erőszakos halált szenvedett, s mégis ez által lett a mi örök életünk megszerzője.

Itt aztán sokfelé ágaznak gondolataink, elképzeléseink, hitvallásaink. S csak állunk szótlanul...

De amikor a Halál elrabolja szeretteinket, felelevenedik a hitünk, a reményünk a szeretet talaján. Hitünk, hogy nem múlhat el a létünk, a szeretetünk, a kapcsolataink nem tűnhetnek a semmibe értelmetlenül. Így tusakodtak 2000 éve ők 11-en, a meghalt Mester tanítványai is. Ember még nem tapasztalt olyant, amiről mesterük beszélt utolsó napjaiban, hogy feltámad a halálból! 3 napig viaskodtak a hitükkel és hitetlenségükkel, a vágyaikkal és makacs földhöz ragadtságukkal.

Harmadik nap hajnalán üres volt a sír, s az újra élő – a feltámadt - Mester megmutatta magát nekik sebhelyeivel a testén. Nem volt könnyű ezt elhinni – Tamás nem is hitte. Csak amikor látta saját szemével – a felkínált tapintásra már nem volt szüksége, úgy szakadt ki belőle a vallomás: Én Uram, én Istenem!

Olvasóm, nem tudom, hányszor élted át ezt gondolataidban, érzéseidben, magad lelkében, elmédben... S hogy töltöd ezt az idei Ünnepet? Szembenéztél-e Magaddal? Elsorvadt, vagy meg sem született hiteddel?

Ha vágysz rá, hogy bárcsak igaz lenne, mondd ki félénken, szégyenlősen Tamással: Én Uram, én Istenem!

S Ő szelíden mondja majd válaszul: „Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek!”

Boldog Tavaszt, Boldog Feltámadást kívánok! (P.M.)

"Az utak sohasem érnek véget
ködbe vesznek - mint a messzeségek
sehol sem kezdődtek, mindenüvé érnek
el-elkanyarodnak, aztán visszatérnek
akárcsak az élet!"

/Szirmay Endre/

Lukátsi Vilma: Hátha terem még?

Elhallgatott a Kiáltó szava,
repedt nádakat ingat a szél,
nem zeng ének az Olajfák hegyén,
a kerteken fehérlik a dér,
„a fejsze a fák gyökerén!”

– Nem halljátok milyen csikorogva
fordul az esztendő a tengelyén?
Ítélettel terhes a jövő
annak, aki csak magának él,
dús lombozattal, de
gyümölcstelenül:
„a fejsze a fák gyökerén!”

Mindegy, hogy minek álcázzuk
önzésünk üdezöld leveleit,
a Gazda jár a szőlőskerteken,
és megjelöli a fák törzseit...

Ha a Vincellér elébe nem áll
könyörgő szóval:
– Hátha terem még?
– vajon esztendő virradna-e még?

Átszegzett keze tartja vissza
– talán egy évig –
tőlünk a fejszét!

Lukátsi Vilma: Hárman vagyunk!

Emmausba több út is vezet:
tört reményekkel kikövezett,

Ketten járjuk, vagy néha többen,
és újra, újra belénk döbben,

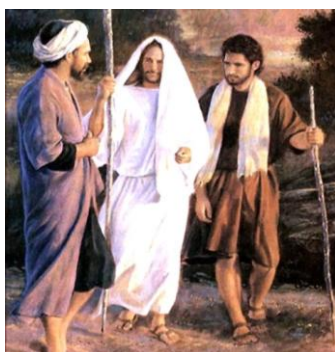
hogyan meghalt! És el is temették!
A sírkövet lepecsételték!

...hogyan feltámadt? és újra élne?...

Ki hallgat ma ilyen beszédre?
Beszélünk szomorúan, halkán,
a szívünk veszik a szavakban,

De mégis:

Irgalmas Isten! Hinni akarunk!
– és észrevétlen –
már hárman vagyunk!

„Isten legmélyebb lényege a szeretet. A világot épp ezért nem tanításával váltotta meg, hanem szenvedésével. Tanítás, szenvedés, ugyanannak a szeretetnek egyre mélyebb megnyilatkozása. A semmi ellenpólusa ezért nem is annyira a van. A szeretet a van lényege. Csak a szeretet van. S a szeretet tagadása – de ez csak látszólagos ellentétpár. A két dolog összemérhetetlen. Istennek egyetlen igazi lényege a szeretet.”
(Pilinszky János)

Karinthy Frigyes: Barabbás

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a sírbolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Két oldalt füstölögtek a romok. Lent a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltozták Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvel vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és így szólt:

– Itt vagyok!

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

– Rabbi, rabbi! – zokogott.

És a mester szelíden folytatta.

– Ne sírj! Állj fel és jöjj velem! Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt mívelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápászkodott és az ő öltönyét megragadta.

– Mester! – kiáltott elfulladva és könnyek között – ó mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

– Semmit, mondta ő szelíden – csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácon és megkérdezett titeket: „Kit engedjek el hát közülük, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

– Ó, én bolond! – kiáltott a nyomorult fejét öklével verve, – ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

– Jól van – folytatta szelíden a mester – most jöjj hát velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „Az életemet!”

Az pedig követte őt.

És találnak útközben egy másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házát, feleségét, gyermekét és szemeit kiszúratta.

És ő homlokon érinté csendesen kezével és így szólt:

– Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsad: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „A házamat! A gyermekemet! A szemem világát!”

Az pedig felzokogott és követte őt.

És találtak még másikat is, kinek lábai és kezei kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödt mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé.

Odament hozzá, és megoldotta kötelékeit, és így szólt:

– Ismerlek téged. Te költő voltál, aki a lélek rajongó repülését hirdetted: Jöjj velem, és amikor intek, kiáltsad: „A názáretit!”; mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és a gondolatnak a szabadságát!” Az pedig

megcsókolta az ő saruját és csak a szemével könnyögött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét és könnyögött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanák: „Békesség, békesség! Békesség e földön!”

Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácon ült és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak, és drága ételeket ettek arany edények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított.

A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult és felemelvén átszegezett kezeit, szelíden szólni kezdett:

– A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus! Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsátod, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, engem megfeszítettek – de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást és most új törvényt akar. Kérdezd meg őket újból, amint a törvényeinkben meg vagyon írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállat vont, és kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon és szólt:

– Hát kit bocsássak el már most, Barabbást, vagy a názáretit?

És akkor ő intett nekik.

És ekkor zúgás támadt, és mint a mennydörgés, zengett fel a sokaság.

És a sokaság ezt kiáltotta: „Barabbást!”

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A Mester pedig halovány lett és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak és szájából bűdös lé szivárgott és torkából úgy bömbölt rekedten: „Barabbást!”; mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit és mondá neki: „Te látod...”

Ő pedig bólintott fejével és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

Az élet arra tanít, hogy senki sem talál vigaszra, ha mást nem vigasztal. Semmit sem kapunk, ha nem adunk. Csak Isten ajándékoz igazán, emberek között csupán csere történik. (S. Bernanos)

Gősi Vali: Húsvét csodája

Akkor megnyílik magától az ég,*
s egy kicsi csillag sétál szembe veled,
szíved kitérve, álmélkodva nézed,
ilyen csoda talán nem volt soha még!

Akkor megnyílik magától az ég,*
hirtelen csitulnak a böjti szelek,
messzire szállnak a borús fellegek,
a napkorong vörös, bíbor fényben ég.

Akkor megnyílik magától az ég,*
bűn, betegség, bánat messze elvonul,
szeretet születik, kimondatlanul,
eltűnik a fakó, fáradt szürkeség.

Akkor megnyílik magától az ég,*
aranyeső bomlik, elnémul a szó,
fénylik minden ház, az asztal roskadó,
ilyen csoda talán nem volt soha még:

tavasza van, gyönyörű! Újjászületés!

Politikáról, másként! /Még mindig aktuális/

Isten, mivel maga a szeretet, sehogy se maradt meg egek lakójának. Szembeszállt tehát a káosszal és nem tisztelte másságunkat. Beavatkozott *Káin* magánéletébe, *Ábrahámot* rávette a közügyekre, majd *Mózes*t nemzetközi konfliktusba sodorta. *Jeremiás* és *Ezdrás* fedőnevű ügynökeivel ellenállási mozgalmat indított a kisemberekért. *Dánielt*, a határokon túli kisebbség képviselőjét, *Baltazár* lakomáján egyoldalú médiaelőnyhöz juttatta, így megbontotta az addigi erőegyensúlyt és előkészítette a pogányok Galileáját a *Pusztában Kiáltó* szavára. Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén személyesen belépett a napi politikába, majd fokozatosan megszállta a világot, mert nem fért el a sekrestyékben. Maga körül feldühítette a hamisakat és lázba hozta az igazakat. Miatta örült meg a beépített *Júdás*, és tőle nem tudott aludni a köztisztviselő *Pilátus*. Kampányolt 33 éven át, megbukott nagypénteken, és mégis győzött húsvétkor. Ezzel azonban nem elégedett meg. Ő ugyanis nem győzni, hanem meggyőzni akart. Igényt tartott a világ jobbszélére is, balszélére is, sőt a centrumra is.

Bántotta őt a lakomán üresen maradt hely, fájt neki a piacon ácsorgó, a gyümölcsstelen ág és a kamattalan tőke. Tüzet hozott, amit lángoltatni akart. Ehhez viszont vérkönny kellett, majd meghasadt Szív és áradó Lélek. Mindez megtörtént, részéről minden rendben, részünkről annál kevésbé. A helyzet ezért pocsék és ezért tart még a történelem.

2006.

Balás Béla (volt kaposvári megyéspüspök)

Nem babra megy a játék!

Csaba testvér levele április 8-ra

Nem babra megy a játék! Láttam Irakban, hogy milyen súlyos következményei lehetnek egy- egy döntésnek! Néhány száz fiatalnak a kezébe idegen hatalmak nem csak számítógépet, hanem pénzt, szép fehér Toyota terepjárókat és éles lőfegyvereket adtak, és ők elkezdtek tüntetni a kormány ellen, akárcsak 100 évvel ezelőtt Leninék!

A számítások akkor is, most Irakban is bejöttek, a biológiai fegyver hihetetlen eredményességgel néhány hónap alatt megszülte az Iszlám Államot! Sajnos a politika nagymesterei kezéből a sok egyszerű, felfegyverzett ember kicsúszott, és tömegmészárlások, kimondhatatlan pusztítások által egy virágzó országot középkori nyomorba taszítottak!

Akik a fegyvereiket eladták vagy a politikai céljaikat megvalósították, azok jól jártak, az eszköz-emberek nagy része már a tömegsírokban van, s akik megmaradtak, azok szülőföldjeiken nyomoroghatnak, testi, lelki sebeikre kereshetik a gyógyulást! Végtelenül szomorú forгатókönyv!

Természetesen aki az erdőben jár, tudnia kell, hogy prédára leső vadak is vannak a térségben, ezért vigyázzon magára! Hiszem, hogy ezek a prédára leső aljas emberek nem erősebbek, mint a jó szándék, amely mindnyájunk szívét mozgatja, így én azért imádkozom, hogy a józan emberi megfontolás, a higgadt, lépcsőről-lépcsőre való haladás jellemezze életünket!

Imádkozom, hogy politikai kalandoroknak a kezébe ne játsszák át Európa, Magyarország, Románia vezetését a választási urnához járuló állampolgárok! Ha a választásnál a gyűlölet, a harag dönt helyetted, akkor a gonosz lélek döntött! Ha a bölcs, nyugodt mérlegeléssel kiválasztott, a lehető legmegbízhatóbb politikai partner mellett döntesz, akkor emberhez méltó döntést hoztál! Egy térség, egy egész ország nem hazardírozhat, nem adhatunk közösen magunk felett hatalmat olyanoknak, akik nem merik felvállalni arcukat, akik másokat rágalmazva, bábokat taszigálva akarnak hatalomra jutni!

A józan ész erejében bízva:

Csaba testvér

Wass Albert: A magyar nemzet hét parancsolata

...S ha már egyebet vénségemnél fogva nem is tehetek: szavakba foglalhatom a törvényt, mely részben minden nemzetre egyformán vonatkozik, de különösképpen a magyarra. És elnevezhetem ezt a törvényt a MAGYAR NEMZET HÉT PARANCSOLATÁNAK:

1. Tiszteld és szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, minden erődből, és rajta kívül más Istened ne legyen. Bálványt ne imádj! A pénz mindössze eszköz, nem istenség. Érdekimádat, ön-imádat hamis utakra vezet embert és nemzetet egyaránt.

2. Magyar mivoltodat, az Úr legszebb ajándékát, meg ne tagadd soha! Őrizd, ápd, add át fiaidnak, mert csak addig marad rajtatok az Úr szeme, míg e nemzethez hívek maradtok. Ki nemzetét elhagyja: az Urat tagadja meg, s elvész nyom nélkül a népek tengerében.

3. De ne gyűlöld azt, aki más nemzethez tartozik. A gyűlölet méreg, mely megmérgezi az elmét, és gyűlöletet terem. Rokonod minden Isten-fia ember, bármely nyelvet beszéljen is.

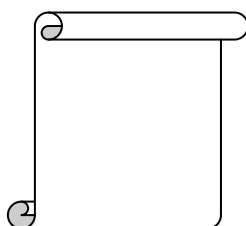
4. Szeress minden magyart, mert testvéred Ő: nemzeted fia. Segítsd és támogasd, mert közös hazát adott nektek az Úr. Ki testvére ellen fordul, vagy megcsalja azt: önmagát rövidíti meg ezzel, saját nemzetét gyöngíti, s az Úr parancsa ellen vétkezik. Ki széthúzás magját veti el: romlást arat.

5. Ki bántja a magyart: téged is üt. Nemzeted jussát, igazát védeni kötelességed. Csak úgy lesztek erősek, ha megvéditek egymást. Bárki magyar vesztesége a te veszteséged is.

6. Légy becsületos, tisztességes és igaz! Ezek azok az emberi értékek, melyeken nemzeteknek, országoknak épülniük kell. Hamis szó, hamis cselekedet ingoványba vezet. Aki csalásra épít: nyakát töri. A felelőtlen ember homokra épít, amit elfúj a szél, és elmos az eső. A becsületesség olyan, mint a sziklakő: kemény és maradandó. Bár úgy tűnik ma, mintha csak a hamisak, gazok és gonoszok számára gyümölcsözne az élet; ne irigyeld őket! Összeomlik alattuk a csalásra épült világ. A jövő az igazaké. Haladj csak bátran a becsület és tisztesség útján, a jövő az igazakkal van.

7. Legyetek bátrak és hűségesek egymáshoz és a magyar nemzethez, mert az Úr szereti a bátrakat és a hűségeseket, s megsegíti azokat, akik az igazság útjain járnak.

Őrizzétek szívetekben ezeket a parancsolatokat, s meglátjátok: az Úr veletek lesz! (1993. május)

Imádság Magyarorszáért

Áldd meg Uram, Magyarországot!
Áldd meg Uram, a te magyar népedt!
Oldozd fel és szabadítsd meg
ellened elkövetett bűneitől
mások ellen elkövetett bűneitől
önmaga ellen elkövetett bűneitől
az erkölcs terén, szociális terén, gazdasági terén elkövetett bűneitől
a természet ellen, az élet ellen elkövetett bűneitől
az egész emberiség ellen elkövetett bűneitől
múltja, jelene és jövője ellen elkövetett számtalan bűnétől!

Szabadíts meg minket, Uram a gyűlölködéstől,
a széthúzástól, a rövidlátástól, a kapzsiságtól,
a gyengeségtől, a kitartás hiányától és a káromkodástól!
Segíts minket, uram, hogy a jó győzzön és ne a gonosz,
az igazság győzzön és ne a hamisság,
az erő győzzön és ne az erőszak,
a szeretet győzzön és ne a gyűlölet,
a józanság győzzön és ne az indulatok,
a megfontoltság győzzön és ne a kapkodás,
az okosság győzzön és ne az ostobaság,
a szorgalom győzzön és ne az irigység,
a tehetség győzzön és ne a könyöklés!

Add Uram, hogy megbecsüljük ajándékaidat,
kincseinket nehogy elpazaroljuk!
Hazánk szép tájait őrizzük meg épen,
a földet, a vizet, a levegőt tisztán,
az egészségünkre jobban vigyázzunk,
fogadjuk el a gyermekeket,
az időseket és szegényeket tiszteljük, segítsük,
a betegeket támogassuk,
és ne felejtünk el szívből mosolyogni!

Hatalmas erőddel támogass minket,
hogy emberhez méltó hajlékokban teremtsünk otthonokat,
az otthonokban tisztességes, boldog családokat!
Az emberek tisztességes munkát végezzenek,
s a tisztességes munkának legyen becsület!
Szabadíts meg Uram, a gonosztól és minden rossztól,
oltalmazz és védelmezz minket a súlyos csapásoktól!
Szenvedő testvéreinket különösen segítsd meg!
Adj nekünk békességet. Amen

Gál Magdolna: Szent az a hely, és én nem is tudtam (Ter. 28,16)

majd ott lesz egy templomterkép
egy térképtemplom
épp csak annyira makett, hogy egy napi járőföld alatt bejárjuk
ahol minden szent hely be lesz jelölve
színes csillagokkal és szívecskékkel, hogy a gyerekek is értsék
ahol tündöklő vagy épp hunyorgó fényekkel lehet majd látni mindent, ami
meg történt
onnantól kezdve, ahol a dühös Ádám mégis magához ölelte a didergő Évát, és a
sátrat, ahol Sára kacagott, és a másik sátrat, ott Trója alatt, ahol Achilleus
megbocsátott
a Jabbok-révnél és Bálám szamarán is lesz csillag
meg persze a hegyeken! a Moria hegyén, a Táboron, és persze Sionon és
Dobogókőn
sőt bizonyára a Gellérthegyen is, sőt, ott minimum kettő
egész közel egymáshoz
és a Duna-parti cipők mega Sára... és Arany az akadémián, meg a szigeten, jaj
és a kerteket, ó, a kerteket, ahol minden kezdődik és befejeződik: az édenit és a
Zsuzsannáét,
a nárciszokkal végigültetett, ahol vitézmihály+lilla (legalább itt legyenek
egyek),
és valószínűleg,
hogy a hellyel spóroljunk, itt lesznek a szellőzködő lágy melegben tapsikoló
jázminok is
itt fog állni a zöldellő nyárfa az ablak előtt, az ezüstös fejszesuhanásra többé
nem emlékező...
és a semmi ágán üdögélő szívet körülcsicscsergik a csillagok
és lehunyja kék szemét az ég
amikor mindenkit betakarnak.

Mint a Gaudíében, itt is égbenyúló világfa emel föl,
és mindegyik ágán galambok ülnek a verebekhez.
A tölgy is itt terebélyesedik, amit Szent Gál kivágott, és cseresznyefák borulnak
virágba, meg a dunántúli mandulafácaska...
Hildegárd virágai kacagnak a szélben és Van Gogh napraforgói a bodzámmal,
akiért imádkoztam
meg Feri atya százkilósan a pünkösdi pipacsosban a fülöpkei kis úton – tudod,
ahol kiabálnak a bóbicek!

Lesz jele minden néma áldozatnak, ahol fölülírta a sorsot a szertelen remény.
Igen, lesz fűben, fák alatt terített asztal, hol nincs se első, se utolsó vendég
csak a tértemplomkép
hulló könnyünk záporán át

gyanítom, nem marad
talpalatnyi föld se csillagtalánul.

Kövér Erzsébet: Kis versek Istenhez

CSIPKEBOKOR

Ne úgy, mint Mózes Egyiptomnak földjén!
Ne lángbokorban!
Gyöngé volnék ilyen találkozásra.
Uram, én téged másra kérlek, másra.
Szemet adj nekem, tiszta két szemet,
Hogy lássalak és felismerjelek.
És sarut oldjak előtted a porban,
És áldjalak és átöleljelek
Virágzó csipkebokorban.

ATYÁM

Tudom, hogy messzi vagy
S mégis mindig közel.
Tudom, te megsegítesz,
Hogy hozzád jussak el.
Tudom, hogy porszemek
Előtted a nagyok,
És mégis, senki – én,
A gyermeked vagyok.
Te nagy, Te szent, Nevezhetetlen Egy,
Akit Atyámnak mondhatok.

LABDAJÁTÉK

Én kisgyerek vagyok. Véled is játszom.
Piros játékos labda-szívemet
Hajítgatom neked.
De sokszor félek, sokszor búsulok:
Olyan magasra dobni nem tudok,
Lásd, hogy elérjelek.
Ám jó vagy te: csak biztatsz és nevetsz,
Hogy újra-újra dobjam, integetsz.
S ha mégse száll elég magasra labdám,
Lenyújtod jóságos karod
És megkapod.

Petőfi Sándor: Ki a szabadba!

Ki a szabadba, látni a tavaszt.
Meglátni a természet színpadát!
Az operákban ki gyönyörködik?
Majd hallhat ott kinn kedves operát.

A természetnek pompás színpadán
A primadonna a kis fülemile;
Ki volna, énekesnők! köztetek
Merész: versenyre kelni ő vele?

Megannyi páholy mindenik bokor,
a melyben ülnek ifjú ibolyák.
Miként figyelmes hölgyek...hallgatván
A primadonna csattogó dalát.

És minden hallgat, és minden figyel,
És minden a legforróbb érzelem...
A kősziklák e vén kritikusok,
Maradnak csak kopáran, hidegen.

Csukás István: Gyerekarcom visszanéz rám

Gyerekarcom visszanéz rám a tükörből,
nem tudok mit kezdeni vele, de azért
próbálkozom: rávigyorgok, kacsintok, semmi,
mintha jég mögül nézne rám, elég hűvösen,
ahogy grimaszolok és idétlenkedek egyre
fáradtabban, elszálló hittel, öregedő bohóc,
hogy kicsaljak legalább egy irgalmas mosolyt,
egy rezzenést, egy rebbenést, valami kis fényt,
onnan, honnan, kitől, kinek, lehunyom
a szemem, lassan felnyitom: eltűnt, s eltüntem
én is, csak a tükör, csak a tükör.

Uzsalyné Pécsi Rita: Apa túl jó!

„Sötét lemezből készült garázsajtónkra gyerekkoromban sokszor rajzoltam mindenfélét egy vizes szivaccsal. A családi krónika szerint gyakran ákombákombát is írtam rá. Így született ez a „hirdetményem” is: *apa túl jó!* Így látja egy gyermek az édesapját, ha az érzelmileg is megközelíthető számára, ha biztonságos, erős kötődés alakul ki kettejük között.

A gyermekei számára elérhető, jelen lévő apa valóban a mennyei Atya jelenlétének érzetét adhatja a családjának.

Az apa számára azonban ez szinte ijesztő kihívást jelenthet. „Bárhogyan is igyekszem, azért azt senki sem várhatja tőlem, hogy szent legyek! Mégis, nem túlzás ez?” Nem! A kisgyermek – jó esetben – át is éli ezt: „Apa túl jó!” Hogyan lehetséges ez?

Ki a szent? Nem az, akit Rómában szentté avattak. Nem az, aki tökéletes, hanem aki törekszik erre. Ezt pedig mindegyikünk elérheti. „Szent az, akiben Isten tevékeny” – tanítja Tilmann Beller. Ez már biztató! Ehhez csak az odaadottság és Isten-kapcsolat kell. A „naponta újrakezdem” kitartása.

Egyszer egy nagymama az unokájával sétálgatva betért egy templomba. Nézegették az üvegablakokat, és a nagyi érdekes történeteket mesélt, megpróbálta elmagyarázni, melyik üvegek melyik szentről beszél.

– Látod, Szent Erzsébet a betegeket ápolja, amott pedig Szent Ferenc a madaraknak prédikál! Nézd, ez itt Szent Rita a rózsákkal, följebb pedig Szent István a Szűzanyának ajánlja az országot.

A gyermek egyre csak nézte, hogy ki kicsoda lehet, aztán megkérdezte:

– Nagyi! Honnan lehet megismerni, hogy melyik a szent?

A nagymama így válaszolt:

– Nézd csak meg jól! A szent az, akin átsüt a nap!

Szent az, akin átsüt a nap. Nagyon fontos, hogy a kisgyerek láthassa, az ő szeretett, „nagy” felnőttje is igazodik egy nála nagyobb tekintélyhez, figyeli a szavát, lesi az akaratát, szereti és követi őt. Ebből a szempontból nézve már nem olyan borzasztó, ha időnként elbukik, ha nehéz az újrakezdés, ha nem sikerül minden tökéletesen. Hiszen a szentség nem azt jelenti, hogy egy tökéletes emberrel élsz együtt, hanem olyasvalakivel, aki állandóan erre törekszik, akiben Isten tevékeny.

Egy másik erős atyai vonás, amitől olyan jónak érezhetjük apánkat: a bölcsesség. Az a bizonyosság, hogy ő mindent tud, ami hatással van az életemre. Biztonságban érzem magam vele, ismer és szeret. Tudja, ki vagyok, sőt, azt is látja, hogy kivé válhatok. Nem a környezet vagy az iskola mércéje szerint ítél, hanem „kinézi” belőlem a jobbik énemet, és afelé terelget. Persze ez nem jelenti azt, hogy időnként nem szállok szembe a kéréseivel, az elvárásaival. (Serdülőkorban ez akár állandósulhat is egy időre.) Mégis bízom benne, mert tudja, mire van szükségem. Jól látja a talentumaimat, a korlátaimat, az erősségeimet. Apánk mércéje ezért semmi mással nem pótolható.

A minap találkoztam egy régi osztálytársammal. Folyt belőle a szó: Itt jártam, oda utaztam, ezt vettem, azt szereztem... Megállítottam, mondván: Palikám! Nem érdekel, mit vettél, mit szerezted. Mondj már valamit arról is, hogy mi van veled! – Pali erre döbbenetesen nézett rám. – Ez nem igaz! Sosem kecmergek ki ebből! Emlékszel? Annak idején elég jól ment a sport... – Aha! És? – Egyszer egy versenyen másodikak lettünk. Hazáig futottam a jó hírrel. Apám volt otthon. Nagy örömmel elújságotam neki: „Képzeld, Apa! Másodikak lettünk!” És tudod, mit kérdezett? Azt, hogy ki lett az első. Én azóta is be akarom bizonyítani apámnak, hogy első is tudok lenni. Pedig már nem is él, én pedig ötvenhat éves vagyok.

Megállt bennem a lélegzet. Igen, tényleg ennyire meghatározó az apánk mércéje! És ugyanennyire lehet növelő, érlelő, segítő is. Ha az apa valóban gyermeke igazi arcát látja. Ha a terheket mindenkor egyénileg mérlegeli, és tudja, mikor kell valakit újabb elvárások elé állítani, és mikor nem szabad. Ha tisztában van azzal, mikor nem maradhat valami következmények nélkül, és mikor van szükség az irgalomra. Ha képes arra, hogy a mérce megtartásával a követelményeket is fontolóra vegye.

Nem az számít, hogy mit mondanak az ember környezetében élők, hogy mi a divat, vagy mi lett volna a szülők elképzelése. Az egyéni adottságok, lehetőségek, képességek és szükségletek, a teherbírás, a növekedés, a munkatempó figyelembevételével valóban atyai bölcsességet kíván. És ne felejtsük el, hogy ugyanez a bölcsesség, mindent félretéve, sokszor túlcsonduló, feltétel nélküli szeretetből fakadóan egyszerűen megajándékoz minket.

Bruno Ferrero jól érzékelteti a fentieket:

„Az éjszaka közepén az egyik házban tűz ütött ki. A lakók ijedten észlelték, hogy egy ötéves gyermek hiányzik. Úgy történt, hogy félelmében ő nem a kijárat, hanem a felső emeletek felé futott. A szülők rettegve néztek egymásra. A tűzoltók sem mertek a gyorsan elharapódzó tűz felé közeledni. Aztán egyszer csak észrevették, hogy az egyik emeleti ablakból a fiúcska segítségért kiált.

– Ugorj le! – kiáltott föl az édesapja. A gyerek csak a lángokat látta, és az édesapja hangját hallotta. – Édesapám! Nem látlak! – Az apja így válaszolt: – Én viszont jól látlak, és ez elegendő! Azonnal ugorj le! – A gyerek leugrott, és megmenekült.”Ebben az atyai biztonságban minden gyermek megpihenhet, belőle erőt meríthet. És ez az, ami miatt előfordulhat, hogy fölkerül a garázsajtóra: **Apa túl jó!**

... van fa, amelyeknek a gyökere nagyon mélyen bent van a földben. Évszázados mélységekre bent. És ember is van ilyen. És sem az ilyen fát, sem az ilyen embert nem bánthatja nagyon a vihar. Csak megtépheti, de kidönteni nem bírja. Mert a gyökere benyúlik a föld szívéig, s a föld hűsége erővel megtartja az ilyen fát, s az ilyen embert. (Csaba)

Böjte Csaba: Érzelmi analfabéták korában élünk

Olykor könnyeivel küszködve beszélt Böjte Csaba a szeretetről és az érzelmi sivárságról a nyírpazonyi görögkatolikus templomban. A szerzetes nagyböjti beszédében a szeretethiányos életre mutatott rá, arra, hogy érzelmileg sivár, üres életet élünk. **„Szürkék leszünk belülről is.”** Ugyanakkor nem csak egymással, hanem Istennel is ilyen a viszonyunk. Csaba testvér figyelmeztetett, hogy egymással, önmagunkkal, a hivatásunkkal és Istennel való viszonyunkat nem árt egy kicsit újra átgondolni. Nem tudunk szeretni, nem tudjuk kimutatni érzéseinket még akkor sem, mikor legelemibb lenne az. Példaként egy családlátogatáskor tapasztalt esetet idézett fel, amikor a három gyermek édesapja munkából hazatérve szervusszal köszöntötte gyermekeit. Böjte kérdőre vonta az apát: nem is köszöntél a gyermekeidnek! Dehogynem! Az nem köszönés volt. Figyelj csak: és felkapta a három gyermeket, dobálta őket, a gyermekek meg kacarásztak, visongattak. Csaba testvér így fogalmazott: **„A nap fénypontja legyen az, amikor az apa hazatér a munkából!”** Merjük kimutatni érzéseinket, egymás iránti szeretetünket.

Siklósi Krisztián: Kis lelkem a szőnyegen ül

Kis Lelkem a szőnyegen ül,
Bizonyosan fázik,
Össze is van gömbölyödve,
Szeme könnytől ázik.

Félig el is aludtam már,
Kései az óra.
Csodálkozom, hogy is került
Ki a folyosóra.

Tükörben magát szemléli,
De vajon mit láthat?
Csuklik is már, és ki tudja,
Hogy épp most hol járhat?

Mi baj van, drága Madárkám? -
Húzom az ölembe.
Láthatóan vágyott már a
Puha ölmelegre.

Nincsen semmi baj, Apuka!
Nem tudok aludni. Kapok én is egy

kiskutyust?
Mi mindent fog tudni?

És csak mondja, mondja, mondja,
Mily` kutyára vágyik,
Gondolata repül, szárnyal,
Elviszem az ágyig.

Gyere, kis Lelkem, Bogárkám!
Bújj a takaróba!
A kutyuskát szép ügyesen
Fektessük az ólba!

Nem könnyezik, nem kuporog,
Múlik a csuklása,
Álmos szeme lecsukódik,
Lassul szuszogása.

S nyújtom - amit tanítottál,
Jó anyám, te áldott -
Köré fonódott karommal
Nyugodt biztonságot.

Örkény István: Técsőiek

Az újságíró felkúszott az állványzatra, kióvakodott egy billegő deszkára, és onnan csinálta a fölvételeket. Így Bogya Gábor került a kép homlokterébe, de alatta jól látszott a gödör, a gödörben a brigád meg a szállítoszalagok.

Nagyon fiatal volt az újságíró. Nagyon mozgékony. Nagyon buzgó. Úgy járt a kezében a töltőtoll, mintha türelmetlenségében a levegőben írta.

– Hát halljuk – mondta, miután lemászott az állványzatról. – Most lehet már nem csak a jóról írni. A mentők vitték el a sebesültet?

– Csak bekötötték – mondta Bogya. – Aztán velünk jött a szállásra.

– Talán nem is riport lesz – elmélkedett az újságíró. – Talán rádiójátékot írok magukról... És miért tört ki a verekedés?

Bogya, mialatt fényképezték, levette zsíros kubikoskalapját. Most visszatette, és lenézett a gödörbe.

– Valakinek – mondta – elkezdett nem tetszeni a közös kassza.

– Mi a közös kassza?

– Hogy egyformán osztjuk el a bért.

– Ez nem is helyes – mondta az újságíró.

– Nekünk helyes – mondta Bogya. – Mi técsőiek vagyunk.

– Hogyhogy? – csodálkozott az újságíró. – És maguk egyformán dolgoznak mindannyian?

– Hát majdnem – mondta Bogya.

– És nincs, aki gyengébb a többinél? Vagy ügyetlenebb?

– Van olyan.

– Például ki?

Bogya lenézett a gödörbe. Már a legalsó szintet talicskázták.

– Nem lehet azt úgy megmondani – mondta.

– És azt se lehet megmondani – elégedetlenkedett az újságíró –, hogy ki a legerősebb? Mert az viszont rosszul jár, szerintem.

Bogya lenézett az újságíróra. Szép szál ember volt, csupa ín és rost, mint a pálmafa törzse. A homloka olyan, hogy megállított volna egy személyvonatot.

Azt mondta:

– Nem az erő a fontos.

– Hanem mi?

– Az, hogy egyformán van bennük akarat. Akin meglátni az akaratot, annak szívesen adunk könnyebb munkát. Akin nem, az elmehet.

– Olyan is volt?

– Egy.

– Técsői?

– Igen.

– Hogy hívták?

– Már nem emlékszem.

– Maga semmire sem emlékszik – mondta ingerülten az újságíró. – Talán arra a verekedésre sem?

Bogya homloka boltjára felszaladt egy ránc.

– Arra igen.

– És azt ki kezdte? – kérdezte az újságíró. – Vagy annak is elfelejtette a nevét?

Bogya megint a gödörbe nézett.

– Minek azt fölírni?

– Ahelyett hogy örülne, hogy már az ilyesmit is meg lehet írni – háborodott fel az újságíró.

– Annak örülök – mondta Bogya. – Csakhogy mi mindnyájan técsőiek vagyunk. Csupa tiszta, dolgozó ember, csupa földművelő. Együtt vagyunk a szálláson, együtt eszünk, és egyformán osztjuk el a részt...

Az újságíró közbevágott. Töltőtolla egyre sebesebben mozgott, mintha már gyorsírással írna a levegőbe.

– Ezt már hallottam – mondta. – De nem maguk verekedtek össze a presszóban?

– De mi – mondta Bogya.

– Nem maguk hívták a mentőket?

– De mi.

– És nem maguk tették a feljelentést az őrsön?

– De mi – mondta Bogya.

– És hová lett az a pasas?

– Átment egy másik brigádba – mondta Bogya.

– Akkor hát miért nem mondja meg a nevét?

– Mert visszajött – mondta Bogya.

– Visszajött? – bámult rá az újságíró. – Akkor mutassa meg.

– Innen nem nagyon jól látni – mondta Bogya, és lenézett a gödörbe –, mert már nincs rajta a kötés.

Ismét a tavasz

"...Ez az évszak a bizalomé, a bizakodásé:

ilyenkor röstellem, hogy gyanakvó,

hitetlen és erőtlen lélek vagyok.

Mert gyönyörű ez a lázas igyekezet és lobogás,

gyönyörű ez az önfeledt, csapongó szárnyalás,

ez a lebírhatatlan, ösztönös és vegetatív remény." /Parancs János/

Zelk Zoltán: Hóvirágok, ibolyák

"Jó reggelt, Nap, ég,
hegyek, aludtunk egy éven át..."
Így köszönnek a kibújó
hóvirágok, ibolyák.

"Jó reggelt, fa, kis bogár,
mikor hajt rügyet az ág?
Mikor lesz az ágon levél,
levelek közt száz virág?"

"Jó reggelt, szél, fellegek,
jó reggelt, te szép világ!"
Bólogat a kék ibolya,
nevetgél a hóvirág.

"Jó reggelt, virágszedők,
Örül, aki minket lát..."
Jó a tavasz, hirdetik a
Hóvirágok, ibolyák.

Keresztes Ágnes: Tavasz, idő

Magam őszéből nézem a tavaszt:
párás eget, barkabizsergést,
levelet csipkés virágkorában.

Megtanultam örülni,
hogy ingyen van ennyi mutatvány
és ablakkeretemben is a festmény
hol hajnali rózsza,

hol fehér felhők barokk bodorban,
vagy naplementeláng.

Szemlélődni derűsen
fiatal szememnek nem volt szokása—
de nemcsak vitt, hozott is az idő
káprázatkeresés helyett nyugalmat,
hogyan megbecsüljek minden könnyű órát

Egyed Emese: Tavaszvarázslás

A téli tücsökágy diólevél.
Jól szigetel, nem fújja szét a szél,
és illatos, meleg álmod sugall
nyáremlékű árnyék-zugaival.

Lapul az élet lágy avar alatt.
Csírát óvnak a réteges havak.

Hosszú a tél: türelmünk, mint a jég,
a nap forró kezét óhajtja rég,
és zene kell! Hé, tücskök, madarak!
Rozsda rágja hangszáraitokat;
gyertek elő! Hangoljatok hamar;
tavaszvarázslás legyen ez a dal.

Vaskó Ilona: Az olvasásról

(Ajánlás: lányaimnak és minden mai kamasznak, fiatalnak)

Olvasni alap. Nincs menekvés. Muszáj. Egy ideig az is mindegy, hogy mit. Aztán persze tovább kell lépni, fel kell nőni dolgokhoz. De addig ne ítélkezzen senki Coelho-ról, míg nem olvasott el legalább egy művet tőle. Mindent a közérthetőség vonaláról kell elkezdni. Valahol minden a közhelyesség irányából indul. A divat is ilyen. Addig, míg nem vásárolsz egy tucát farmernadrágot, honnan tudhatnád, hogy mit szeretsz viselni, vagy, hogy mi áll jól neked, illetőleg miben válsz önmagaddá. A lényeg csak ebben áll. Próbálgd fel dolgokat, kezd el hordani, és alkosd meg belőle önmagad. De ne bírálj olyat, amit kihagytál, vagy azt, ahonnan indultál.

Nekem a népmesék és romantikus regények jutottak, a gyerekeimnek meg Coelho, és más hasonló. Nincs ezzel semmi baj, csak ha megértetted, tedd le, és vegyél elő egy nehezebbet. Légy nyitott, légy befogadó, és olvas. Használd a fantáziádat, képzelegj, álmodozz, mert ez az egyetlen menekvés út a ma sötétségéből és a bűzlő szomorúságból.

Most amikor az áporodott szagú nihilben bolyong mindenki... nincs esélye, ha nem kezd el fantáziálni, ha nem kapaszkodik olyan reményekbe és olyan tájakba, amit az olvasás, a tudás adhat neki.

Ne mindig a műveltségért olvas. Olvass a fésztelen vidámságért, a szerelemért, a halál megértésért. Tanulj belőle mennyet és poklot. Ne általánosíts. Felesleges. Ne degradálgd le semmit és senkit. Láss, olvas, érts, és képzeled el, éld át. Szüless meg és halj meg egy-egy művel együtt.

Ma már nem tanulhatsz meg érezni és boldognak lenni e nélkül. A facebook nem olvasás. Betűk, de nem őszinte. Használd, neved rajta, és éld meg a XXI. század újfajta társadalmi, társasági életét. Nem baj az, hogy van. A maga korában a színház volt elítélendő, aztán a mozi. Lassan pedig kulturális piedesztálra kerültek.

Az olvasással sem volt ez másként. Féltek az okos emberektől. Nyugodj bele, ma is. Nem véletlenül kezdődik minden elnyomó hatalom azzal, hogy betiltanak, elégetnek könyveket. De te légy szabad. Ne degradálgd le a ponyvát, a bestsellert, használd, dolgozzon benned, aztán lépj tovább.

Utazz, és repülj úgy, hogy el sem hagyod szobád rejtekét. Olvass útikönyvet, tájleírást. Hagyd bekúszni a napsütést az agyadba akkor, amikor idekint köd van, és röpködnek a mínuszok.

Hidd el, az olvasás türelemre és megértésre tanít. Megmutatja a rajongások és kötődések helyes irányát. Szerelemre és életre ösztönöz. Önzetlenséget ad. De ne élj vissza azzal, amit ad, amivé válsz általa. Ne bújj el az álműveltség paravánja mögé. Ne akarj megmagyarázni életeteket, sorsokat. Magadat tedd színessé és érdekessé, ne másokat akarj szürkének és unalmasnak látni, láttatni általa.

Az olvasás az egyetlen olyan út, ami elvisz majd valahova. Nincs más, csak a betűk tengerén való merész áthajózás. Néha unalmasan ringatózol majd rajta, és lesz olyan, mikor vadvízi evezésként éled majd meg. De csak ezeket

tudom adni. Ezt a könyvszagú lakást, és betűtengert a fürdőszobába. Nincs pénzem palotára és szép autóra, nem ígérek rózsadombi villát sem neked. De fogadd el, hogy meg tudlak tanítani álmodni, álmodozni. Arra, hogy a szürkét színesnek lásd, az unalmast mulatságosnak. Megtaníthatlak sírás közben nevetni és nevetés közben sírni. Kettősségeket tudok mutatni és szerelmi háromszögeket Csak olvass és ments meg minket, idősebbeket a nihiltől. Ébredj öntudatra, és tudd kifejezni akaratodat. Ments meg (mentsetek meg minket) a mai szürke, sárszagú, hitetlen világtól.

Hajnal Anna: A magam törvénye szerint

Jaj hol is kezdjem, hogy el tudjam mondani mennyire boldog vagyok, éjjel volt, hirtelen elállt az eső, kacagtak a friss illatok kettesben mentünk a fák közt az úton percekre boldogok.

Aludni se hagyott örömem, éjjel nevetve gondolok rád, megszűnt a rettegés, gyanú és vágyódás, megszűnt a rabszolgaság, szeretlek, mégis a magamé vagyok, most szabadon gondolok rád.

Bízhatok magamban, biztosan ringanak napjaim felém megint, haragod nem halál s üdvözülhetek a magam törvénye szerint! Hajnalok, nappalok vágytalan derűje s csillagok nyugalma int.

Mert tudom ha engedném, nem lenne csókodból sohasem elég, örvénylő keringés, kábulás, zuhanás, nem bánnam, hogyha az ég naprendszeri bomolva keringenek és itt a szörnyű vég.

S nyújtózkodó fák közt megérezem hirtelen; szabad-szabad vagyok énekeltek a csendben a cseppek s a bolondul friss illatok-sohasem szerettelek annyira még, mint most, hogy szabad vagyok.

Edgar Dembeck: Ajándék

Csupán az életet
adhatom ajándékként
egy távolabbi darabkát
a szerelemért

a kezdet szálát
kötöm
a véghez
a végtelen szélén

valahol
a messzi világűrben
szó nélkül

/ford. Szlafkay Attila/

József Attila: Tavaszi ének

Éneklek a tavaszt, a fényt,
Bimbózó ifjú zöld reményt,
Szerelmes szívem sóhaját
S csitítgatom szegényt,
Nekem nyílik minden berek
- A vérem játékos gyerek -
S a Nap elém hajol
És rám kacag, milyen ravasz
- Ó pompa, szín, ó dús Tavasz! -
Csak Márta nincs sehol.

Havas telekre zsenge fű,
A szellő nádi hegedű,
Rügyeznek ifjú lányszivek,
Az arcokon derű!
Csikó nyerít szerelmi vészt
S a torkom fölkiáltni kész:
- Vén Földünk hogy forog!
S a kék ég is milyen magas,
- Ó pompa, szín, ó dús Tavasz!
- Reá ha gondolok.

Itt ékes, hímes szőnyegek,
Ott északon a bús hegyek,
Hol nem gondolnék rá soha -
De arra nem megyek...
- Rikolts, dalolj szegény torok:
- Ihaj, a Földünk hogy forog!
Ihaj szerelmi láz!
Mig jó a Tél, ki béhavaz
- Ó, pompa, szín, ó dús Tavasz! -
S a halál citeráz.

Berényi Mihály: Adj, Uram!

Adj, Uram Isten, zöld erdőket,
adj a folyókba kék vizeket!
Mert a csodákkal még segíthetsz,
s ekkora kérés semmi neked.

Fújd el a savval töltött felhőt,
küldd a pokolba, ott a helye!
Mert az esztelen s mégis ember
képtelen erre, nincs ereje.

S adj, Uram, ismét észet minékünk:
hadd telepítsünk zöld erdőket,
kis patakod hadd fusson bennük,
s add, hogy szeressük újra őket!

Szépek a szobanövényeim, szeretem is őket. Ősszel mindegyik új földet kapott, mert már nagyon rossz minőségűnek tartottam, amiben csücsültek. De egyikük, a Croton nem akar megvidámodni. Alulról hullatja gyönyörű leveleit, és nem tudom kitalálni, mi nem tetszik neki. Ezért is akadt meg a szemem ezen a kis mesén. Legalább a mesében happy end lett.

A virágok anyja

Hol volt, hol nem volt, oly igen régen, mint a mesében. Élt egy öreganyó, öreg, magányos. Ha szólhatott, csak a virághoz... Mert senkije sem volt szegénynek, fia, lányai mint rajméhek elszéledtek, magára hagyták. Élt, éldegélt hát egymagában, feketében járt bánatában. S mert nem volt kivel szót cserélni, egy virágot kezdett becézni. Maga vetette magját, alig várta kelése napját. S mikor kibújtt gyöngye hajtása, megszólította, legyen a társa. Így szólott hozzá:

- Kisvirágom, árvaságomban légy a társam!

A kisvirág hajlott a szóra, szólásra nyílt feslő bimbója. S ez virágnyelven azt jelenti, egy kisvirág is tud szeretni. Értette anyó ezt a nyelvet, s így válaszolt:

- Én is szeretlek.

Minden hajnalban megöntözte, ki ne száradjon puha földje. Óvta hidegtől, széltől, portól - aki szeret, mindenre gondol. Így telt az élet napról napra. Nyárból az őszbe, majd tavaszba. Egyszer csak anyó észrevette, hogy megcsappant a kis virág kedve. Nem hajtott újabb bimbós ágat. Gondolta az anyó, talán fáradt. Csak téblábolt körülötte, majd féltő szóval megkérdezte:

- Mi bajod van, kincsem, kis virágom? Tán nem volt elég nap a nyáron? Vagy megszomjajztál a tó vizére? Netán harmatban fürdenél-e? Vagy ha pajtásod volna más is?...Elkelne hozzád egy kisvirág is.

A virág bókkolt. Anyó látta, hogy kívánságát eltalálta.

Sürgött, forgott, munkába kezdett és bevetette az egész kertet. A kerítéshez mályvarózsát, hadd lássák messziről dús virágát. Nefelejcsét az út szélére, szegfűt az ágyás közepébe. Bazsalikomot illatáért, árvácskát árva sóhajáért. Volt is gondja, reggel, este a kertet óvta, leste. Jött káromga a tolvaj kánya, tán hogy a kertet megcsodálja?

- Kár volt bevetned kerted, kár, kár, eztán korán kell kelned! Kár! Kár!

Jött a veréb is csiripelve: - Csak egy magot csípek fel begyembe!

Jött a vakond, és mondta: - Itten, itt ástam el múlt héten a kincsem!

Elég volt velük szembeszállni, de egy sem tudott kárt csinálni. Seprút fogott, elűzte a káromgó, csiripelő népet, A vakondot is nyakon csípte - keresse másutt hol van a kincse!

Eljött a május. Anyó kertjét a virágok birtokba vették. Csupa illat volt háza tája, aki arra járt, megcsodálta. Nem volt már sem magányos, sem árva, a sok-sok virág volt az anyó társa.

V I C C O L D A L

Orvos: - Remélem, tudja, hogy az utolsó pillanatban jött?

Beteg: - Olyan súlyos, doktor úr?

Orvos: - Dehogy! Egy nap, és magától meggyógyult volna.

Megbetegszik a férj. Feleségével elmegy az orvoshoz. Az orvos megvizsgálja, majd behívja a feleséget egy négy szemközti beszélgetésre.

- Asszonyom, a férjének megártott a stressz. Segítenie kell neki.

- Hogyan segíthetek?

- Először is a táplálkozás: minden reggel főzzön zsírmentes ételt, ebédre húst, vacsorára sok gyümölcsöt. Aztán a pihenés: ne veszekedjen vele, ne kritizálja. Lehetőleg sok meccset nézessen vele. Fontos a sok szex is, lehetőleg hetente többször csinálják. Ne szóljon neki erről a beszélgetésről, mert ez tovább rontaná a helyzetét. Ha ezt a következő pár hónapban betartja, a férje meggyógyul, ellenkező esetben sajnos meghal.

Visszamegy a feleség. Férje megkérdezi:

- Na, mit mondott a doki?

- Azt, hogy meg fogsz halni!

- Képzeld, a szomszédasszonynak balesete volt!

- Megsérült?

- Igen.

- Hol?

- Az arcán. De szerencsére egy jókezű sebész rendbe hozta. Olyan az arca mint régen.

- Jajj, szegény!

- Nem vagyok teljesen biztos a diagnózisban - mondja az orvos a betegnek -, csak feltételezem a panaszainak okát. Valószínűleg az alkohol az oka.

- Semmi baj doktor úr, ez velem is gyakran előfordul. Majd visszajövök, ha már józan lesz.

Egy ember felkeresi a pszichiátert.

- Doktornő, kérem, segítsen rajtam! Az a bajom, hogy nem tudok kontaktust teremteni a nőekkel.

- Pedig maga jóképű, kisportolt, elegáns férfi. Mi az oka annak, hogy nem találja meg velük a hangot?

- Ezt neked kell tudni, te féleszű !

Joe-t megkérdezi barátja, hogyan sikerült lefogytania.

- Az orvosom ősi kínai diétát írt elő. Három hete nem eszem mást, csak tyúkhúslevest - válaszol Joe.

- Tyúkhúslevest? Cérnametélttel?

- A fenét! Pálcikával!

Orvos a beteghez:

- Érdeklík önt a léha nők?
- Nem különösképpen! - von vállat a beteg.
- Hát az ital?
- Cseppet sem.
- És a dohányzással hogy áll?
- Nem dohányzom.
- A fenébe is! Magának semmi rossz szokása nincsen?
- De, van egy kis hibám.
- Micsoda?
- Sokat hazudok.

Fül-orr-gégészeti rendelő várójában egyik beteg a másíknak:

- A nagybátyám éppen így köhögött, mint maga, bele is halt szegény. Igaz, hogy ő a szomszédasszonya ágya alatt köhögte el magát.

- Asszonyom, önnek nagyon csúnya a nyelve.
- Doktor úr, maga összebeszélte a vejemmel!

Két egészségmániás beszélget.

- Napi egy almával távol lehet tartani az orvost a háztól.
- Ja, különösen, ha pontosan célzol.

Az úrgazdag apuka elviszi a kisfiát az orvoshoz. A doktor megvizsgálja, s így szól:

- A gyerek vérszegény, vasat kell szednie.
- Csak ne kímélje a költségeket - válaszolja az önérzetes apa -, rendeljen csak nyugodtan aranyat.

Párbeszéd az SZTK-ban:

- Maga is a fülészetre vár?
- Nem értem, mit mondott?
- Tessék?

- Doktor úr, szeretném magam sterilizáltatni.
- Asszonyom, ez egy nagyon nagy döntés. Megbeszélte már ezt a férjével és a gyermekeivel?
- Persze, és 15:2 arányban mellette szavaztak.

Az elmeegógyintézet büfése kétségbeesve megy a főorvoshoz panaszkodni:

- Főorvos úr, ezt már nem bírom tovább! Amióta beengedik az ápoltakat a büfébe, mindegyik a kávé után megeszi a csészét is. Bár az igaz, hogy a fülét meghagyják...

Mire az orvos:

- Hát ezek tényleg bolondok! Az egészben a füle a legfinomabb!